Cotidian on-line

BASARABIA LITERARĂ

Societatea Scriitorilor Romani din Basarabia

MIRCEA CĂRTĂRESCU ȘI PROPAGANDA SIONISTĂ

februarie 16, 2024 |

Vina noastră sau vina lui Mircea Cărtărescu?

Mă sună din SUA Billache Guțulescu, asiduu cititor de literatură română, inclusiv presă. Să mă întrebe dacă am citit articolul lui Mircea Cărtărescu despre evreii ucişi de români, intitulat O vină istorică, apărut la Bucureşti şi republicat peste Ocean. Îmi citeşte la telefon lungi pasaje şi nu-mi vine să cred. Îi cer să-mi trimită un xerox prin poştă, l-am primit azi şi constat că Bill al meu tot boier a rămas… Nici urmă însă de aşa ceva la autor, la Mircea Cărtărescu al nostru. Păcat. Păcat mai întâi de literatura pe care o scrie, nu lăsa să se întrevadă la autor atâta precaritate şi superficialitate sufletească. Iată, se

pronunţă atât de categoric într-o chestiune atât de gravă pentru tot neamul lui, deopotrivă omenesc şi românesc, iar datele problemei, se vede de la o poştă, îi sunt literalmente complet necunoscute! Ceea ce nu-l împiedică să se bage în vorbă! De ce? De ce se grăbeşte să se alinieze astfel la grupul celor care susţin că în România a fost genocid, Holocaust etc.? Gaşcă de indivizi mediocri, unii dintre ei dovediţi sperjuri în justiţie, haimanale fără operă, fără mamă, fără tată, rentieri ai minciunii, care nu ar exista în nicio bibliografie dacă nu s-ar fi inventat povestea cu holocaustul din România, în care au devenit mari specialişti!! Mircea Cărtărescu le dă un gir neaşteptat, nemeritat şi disproporţionat de mare, căci Mircea Cărtărescu este un scriitor autentic, adevărat. Ce caută în haita lor de nevrednici?! E conştient M.C. de riscul pe care şi-l asumă? Vede el vreo stratagemă prin care să facă vreodată uitată sau iertată de public, cititori şi confraţi, această intervenţie a sa atât de deplasată de la linia conduitei intelectuale elementare?!

Ce ştie Mircea Cărtărescu despre subiectul asupra căruia se pronunţă cu atâta grosolănie? Mai nimic, în afara câtorva bancuri contrafăcute, pe care le povesteşte fără haz, fără să simtă poanta. (Ceea ce mă face să constat, retrospectiv, că în textele semnate de ins, citite de mine, nu puţine, parcă nu am găsit nimic ce s-ar putea numi comic, haz autentic etc. Pe ici-colo, doar în parodii. Neconcludent şi suspect…) Tot filologic vorbind, îi dezvălui lui M.C. un secret: mai toate bancurile cu evreii sunt scoase de evrei. Cel puţin aşa se laudă ei… Îi cred, de data asta.

Altminteri, când evreii vorbesc de „sute de victime ale rebeliunii legionare (cu evrei agăţaţi în cârligele măcelăriilor), mii sau zeci de mii de victime asfixiate în vagoane de transport” nu îi mai cred. Şi am zeci

de motive ca să nu-i cred, începând cu motivul binecuvîntat că eu îi cunosc bine pe români, cunosc ce le poate pielea! De ce sunt în stare! Îs neam cu ei!… Îs una cu ei! Ba chiar sunt profesor de limba şi literatura română, adică ins pasionat de cunoaşterea sufletului etnic românesc, sunt profesionist pot spune, iau leafă din asta de peste patruzeci de ani şi în această calitate consider că este inadmisibil pentru un român normal, cu şapte clase, cu atât mai mult pentru un profesor de limba şi literatura română, pentru un scriitor român, să creadă că vorbitorii graiului nostru românesc, continuatorii tradiţiilor noastre strămoşeşti multiseculare, chiar multimilenare(bi-), părinţii noştri aşadar, să crezi că au putut să se poarte ei cu atâta neomenie, cu atâta …ne-românie, aş zice. Auzi la el: evrei, adică nişte oameni, atârnaţi de cârligele măcelăriilor!… Şi nu numai pe români îi prea bine cunosc, ci îi cunosc şi pe evrei, pe evreii care vorbesc de acele zeci sau chiar sute de mii de victime ale cruzimii româneşti, iar Mircea Cărtărescu îi crede!, dar îi cunosc şi pe evreii care au ridicat cuvinte de mulţumire Domnului pentru bunătatea şi omenia românilor.

Unul dintre evreii aceştia mi-a fost profesor şi binefăcător: Alexandru Graur. De la el – dar şi din multe alte surse evreieşti sau neevreieşti, ştiu că în România evreii s-au bucurat de un tratament privilegiat în raport cu evreii din toate celelalte ţări controlate de Germania lui Hitler. Asta nu înseamnă că tot ce s-a spus despre evreii din lagărele de concentrare germane este adevărat! Slavă Domnului, sunt multe şi minciunile scornite pe seama nemţilor! Oricând pot produce dovada! Iar dovada că dimensiunile suferinţelor evreieşti din acei ani au fost exagerate cu iresponsabilitate nu trebuie să stârnescă nici mânie, nici resentimente, ci

dimpotrivă, bucurie şi mulţumire! Cu toţii, evrei şi ne-evrei, trebuie să fim recunoscători faţă de toţi cei care vin cu dovada că dimensiunile apocaliptice ale Holocaustului sunt ceva mai „modeste", că, deci, decăderea fiinţei umane nu a atins totuşi cotele imaginate de mintea bolnavă a celor care, bunăoară, au scornit macabra şi, propriu-zis, între oameni normali, inimaginabila poveste a celor 900.000 de evrei făcuţi săpun de urmaşii lui Goethe şi Kant! Nu 900 000, ci nici un evreu nu a avut parte de un tratament atât de bestial din partea nemţilorl!

La fel de adevărat fiind că este total neadevărată şi povestea cu evreii beliţi şi despieliţaţi pentru a fi făcuţi abajururi, curele de ceas sau prezervative de lux… Şi în loc să ne bucurăm de această veste, vestea minunată că abjecţia umană este mult, mult mai mică pe cap de locuitor din România sau Germania, din Europa, din lume!, există demenţi care vor să ne bage la închisoare că negăm holocaustul! Nu neg decât ceea ce nu este adevărat în toată această urîtă şi jalnică poveste numită Holocaust. Să-i mulţumim lui Dumnezeu că tare multe sunt neadevărate nu numai despre Transnistria, ci şi despre Auschwitz sau Dackau. Şi mă bucur, ca român şi ca om, că nu este adevărată povestea cu participarea românilor la holocaust, la genocidul antisemit! Antimaghiar sau antipatagonez!

Sper să te bucuri şi dumneata, domnule Cărtărescu, că pot să-ţi aduc şi îţi voi aduce dovada, dovezile, că nimic din ce ai scris sub titlul O vină istorică nu este adevărat. Sper că publicaţia în care ai fost găzduit cu nefericitele dumitale acuze, îmi va îngădui şi mie să rostesc cuvintele de care sunt în stare, întru apărarea adevărului, a onoarei şi demnităţii româneşti, la care ai atentat cu atâta, fie-ţi iertată, inconştienţă. Sper că, în caz contrar, vei face dumneata tot ce-ţi stă în putinţă pentru ca apologia

neamului românesc semnată de subsemnatul să vadă lumina tiparului cel puţin în aceleaşi condiţii de mediatizare de care a beneficiat şi infamu-ţi rechizitoriu. Atât de ofensator pentru oricare dintre românii de noi!

Ion COJA

Scurt interviu lămuritor

Domnule profesor ION COJA, v-aţi adresat dlui Mircea Cărtărescu solicitându-i un răspuns public în legătură cu articolaşul său prin care îşi punea cenuşă în cap în numele poporului român, vinovat în faţa istoriei pentru holocaustul evreilor. V-a răspuns marele prozator?

Nu, dar nici nu era uşor pentru el să-mi dea un răspuns imediat. Nu cunoaşte deloc subiectul. Aşa că i-am trimis pe adresa de internet mai multe texte, ale mele şi ale altora, pe tema holocaustului, ca să cunoască şi punctul de vedere, altera pars, al celor care resping acuzaţia de holocaust, ca neîntemeiată. Nota bene, mă refer numai la „holocaustul" din Transnistria. Cred că acum, după vreo două luni de când i-am trimis minima bibliografie lămuritoare, începe să fie cazul ca dl Cărtărescu să se pronunţe, dacă îşi menţine sau nu acuzaţiile. În caz că nu, este obligat să demonstreze cât de tare se înşeală năucii ca mine. Căci nu suntem puţini… Ţine de meseria sa, ca profesor, să nu ne lase în greşeală. Şi încă ce greşeală!

N-aţi încercat să purtaţi o discuţie…

Mi-ar face plăcere. Nu ne cunoaştem, nimeni nu ne-a prezentat… Îi preţuiesc scrisul, chiar dacă ultimul volum nu este cel mai bun. Dar mi s-a întâmplat ceva ciudat. Am recitit „infamul rechizitoriu" şi m-am pomenit în faţa unei chestiuni pasionante: „Cine este de fapt autorul textului O vină istorică semnat

de Mircea Cărtărescu?" Vreau să spun că recitind acel text mi-am dat seama că nu este deloc în stilul dlui Cărtărescu. Una din două: ori l-a scris de mântuială, fără să creadă în ce scrie, ori i l-au scris alţii, în redacţie, iar dl Mircea l-a semnat numai.

Nu pot accepta această ipoteză. Metoda este pur comunistă. Cine ar mai practica-o azi?

Cei care au practicat-o şi odinioară. Nu comuniştii, ci cominterniştii! Foarte mulţi dintre cominterniştii de altădată sunt azi laborioşi istorici ai Holocaustului din România. Mereu specialişti în ceva ce nu există: himera comunistă şi coşmarul holocaustic…

De ce ar fi făcut dl Mircea Cărtărescu un compromis aşa de grav?

O clipă! Să nu mergem prea departe fantazând pe marginea unei impresii. Singurul lucru adevărat este că eu am rămas cu impresia că textul semnat de M.C. nu-i aparţine ca scriitură. Dar asta nu înseamnă neapărat că nu l-a scris. Atât pot spune că am ceva experienţă în acest sens. Bunăoară, în urmă cu mulţi ani, un text citit la „Europa liberă" de Gelu Ionescu eu mi-am dat seama că nu-i aparţine, era scris – mi-am dat seama mai apoi, de Gabriel Liiceanu. E foarte probabil să mă înşel însă de data asta. Sigur sunt de un singur lucru, anume că Mircea Cărtărescu nu avea dreptul să scrie acel text.

De ce a făcut-o?

Nu-mi pot permite alte ipoteze, dl Cărtărescu trebuie să ia cuvîntul şi să ne lămurească. Dacă n-o va face, ca şi când acel text nefericit nici nu există, dă astfel lumină verde la cele mai nenorocite scenarii. Vrând-nevrând cititorii săi vor da ei un răspuns la întrebările pe care acum M.C. le evită, se face că plouă.

Nu cumva dînsul vă consideră nedemn să primiţi un răspuns? Nu cumva felul cum contestaţi holocaustul vă discreditează total? Doar e vorba de atâta suferinţă umană pe care o puneţi la îndoială!

Perfectă obiecţie. Sunt mulţi evrei care, pe bună dreptate, se consideră jigniţi de insistenţa negaţioniştilor de a le diminua tragedia. Au perfectă dreptate. Numai că totul se schimbă atunci când pentru acele suferinţe vin alţi evrei, care nu au călcat neam de neamul lor pe la Auschwitz, şi cer despăgubiri foarte materiale, transformând holocaustul în holocash – joc de cuvinte al unui evreu celebru. Sau dl Cărtărescu nu ştie nici de asta?! Probabil că nu ştie, şi tocmai de aceea i-am scris, l-am invitat să ne cunoaştem, să stăm de vorbă colegial, să-i deschid mintea, eventual cu martori, la o televiziune sau altă „media”. Nu exclud însă eventualitatea ca dl Cărtărescu să-mi demonstreze că Holocaustul din Transnistria chiar s-a produs. Mă rog, să vedem, care pe care?

E o provocare la duel?

O puteţi lua şi aşa. Ba cred că este încadrarea cea mai corectă. Da, îl provoc la duel pe Mircea Cărtărescu, căci textul său m-a jignit profund în onoarea mea de valah!

Şi dacă nu acceptă acest duel? Riscă ceva dl Cărtărescu?

Măcar atâta ar fi obligat să facă: să dea o explicaţie pentru refuzul său de a-şi apăra onoarea de publicist. Altminteri, în lumea normală de dinainte de Primul Război Mondial, în La Belle Epoque, când duelul se practica, inclusiv la Bucureşti, după reguli cavalereşti foarte exacte, refuzul de a răspunde unei provocări la duel putea să te discrediteze definitiv ca

bărbat, ca om… Poate că în cazul lui Mircea Cărtărescu nu mai este nevoie.

Nu cumva este vorba, ca şi în cazul lui Norman Manea, de o obligaţie curriculară? Se pare că nici un scriitor nu are şanse la o carieră internaţională – premii, traduceri, comentarii etc., dacă nu bifează în vreun fel, măcar printr-un articolaş, Holocaustul.

S-ar putea să ai dreptate. Eu am luat la viaţa mea un singur premiu literar, al Academiei, pentru piesa Credinţa, iar acolo este vorba şi de Holocaust. Aproape că uitasem.

Despre ce Holocaust?! Cunosc piesa, este despre aducerea în Ţară a regelui Carol I. Nicio…

Ba, la un moment dat, un moment de teatru mai modern, săream peste timp şi vorbeam în piesă despre Holocaust ca să-l fac pe Carol să priceapă cuvîntul românesc omenie, cuvînt greu de tradus în alte limbi. Şi ilustram acest cuvînt, valoarea şi acţiunea omeniei româneşti, prin faptul că românii nu au participat la holocaust, ci dimpotrivă!… Da, în 1979 Academia Republicii Socialiste România mă premia pentru un text în care eu făceam caz de faptul, unic în Europa ocupată de Hitler, că românii nu s-au înghesuit să-i belească pe evrei, ci i-au respectat, ca pe nişte fiinţe umane ce erau, iar unii mai sunt şi azi!

Cum adică unii? Numai unii? Şi ceilalţi?!

Ceilalţi, alde Ioanid, Oişteanu, Ancel, sunt altceva. Orice altceva!

A consemnat Nichita VANCEA

*

Nu, dar nici nu era uşor pentru el să-mi dea un ră

Opinii